
PRZYKOWYWAĆ (1) *vb impf*

o *prawdopodobnie jasne* (*tak w przykować*); a *jasne*.

[*inf przykowywać.*] ◇ *praes 1 sg przykowywam.*

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w. s.v. przykuć.

1. *Wykonywać dodatkowo coś kutego*: *Accudo, Cudendo addo, et proprie de pecunia dicitur – Przikowywam. Calep 14b.*

2. [*Przytwierdzać do czegoś gwoźdźmi [kogo]*: *A Kátowie żelázá y gozdzie ktorymi go [św. Polikarpa] przykować chćieli áby fię ná ogniu nie rułzył gotowáli. A święty záwoła ná nie. Przykowywác mię nie trzebá: ten ktory mi ćierpliwośći w ogniowym płomieniu wżyczy: ten mi tész to da/ iłz fię w nim ná żadną ftronę nie rułzę. SkarŻyw 85.]*

Formacje współrdzenne cf KOWAĆ.

MP